

En certo día do ano de mil setecentos e tantos, un vello mariñeiro moreno, cunha cicatriz no rostro, bateu com o seu bastón ferrado á porta da pousada Almirante Benbow.

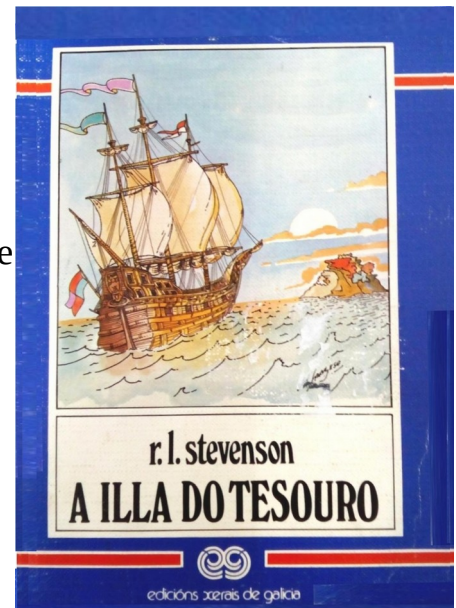
Dixo rudamente ao pousadeiro, meu pai, que lle trouxese un copo de ron, pediu noticias da freguesía, mandou en seguida o empregado levar-lle a maleta e tirou sobre a mesa tres ou catro moedas de ouro. Durante os días seguintes, o Capitán - así quería o estraño hóspede que lle chamase - outra cousa non fixo senón vagar ao longo do baía e sobre os rochedos, equipado cun óculo.

Ríspeto, enfadado, bravo, o día todo, non respondía ao que lle preguntaban; mais, despois dun tempo, chamou-me à parte para dicir-me que observase todos os fregueses e o avisase da chegada dun mariñeiro coxo.

Nas tardes chuviosas, asegurando unha grande garrafa de ron, contaba horribéis historias de naufraxios, enforcamentos e torturas. Eu, miña mai, meu pai e uns poucos fregueses o escoitabamos espantados. Non tardou a tornar-se insoportábel. Bebía, embriagaba-se e obrigaba-nos a escoitalo e aplaudilo. Só urna vez tivo que calar, diante da actitude do Dr. Livesey, noso amigo, que resistiu impasíbel a unha ameaza de agresión por parte do terríbel Capitán.

Pouco tempo despois desta escena co médico, aconteceu-me outra cousa estraña. En certa mañá de xaneiro vin-me diante dun home sem dous dedos da man esquerda e cun facón no cinto, que me mandou traerlle ron e comezou a facer-me preguntas a respecto de certo Bill, un mariñeiro amigo seu.

As miñas respostas vagas, todas monosilábicas, retrucou que seu amigo Bill debía ser o propio Capitán e, apañándome de repente por un brazo, preguntoume onde estaba el nese momento e a que hora voltaría. Quedamos a esperalo, el e eu, na sala do estar durante cerca de media hora. Ao final o Capitán regresou e, cando ouviu aquela estraña personaxe chamalo polo nome, exclamou furiosamente: Can Negro! Os dous homes trocaram algunhas palabras en voz alta e mandáronme fóra. Deixeiños sós, mais pouco despois ouvín un barullo de móbeis caendo, un bater de láminas metálicas, un grito de dor, e vin o Can Negro fuxindo como un tolo, seguido do Capitán. Xunto da porta, este mandou un terríbel golpe de facón, que non alcanzou o albo, e o Can Negro aínda ferido no ombro, tivo tempo de escapar. Terminado o combate, o Capitán mandoume traerlle ron, mais non puido bebelo, porque, sen forzas, caeu por terra.

O Dr. Livesey, chamado inmediatamente, examinou demoradamente o enfermo e, antes de o deixar, recomendoulle que non tomase bebidas alcólicas. As súas ordes non foron cumpridas. O Capitán tanto me suplicou que, compadecido, resolvín levarlle unha garrafa de ron. Baleirouna en dous tempos e, en vez de agradecer-me, preguntoume se tornara a ver o Can Negro e pediu-me que levase persoalmente ao Dr. Livesey o baúl que estaba no seu cuarto, para que a mancha negra non o puidese delatar.

A miña pregunta sobre o que significaba mancha negra, o Capitán respondeu evasivamente e eu fiquei confuso. Nos días que se sucederon, o Capitán andou pola pousada, atemorizado e cambaleante de fraqueza, como uma cima penada. Non respondía às preguntas que lle facían e de vez en cando ollaba en volta, desconfiado. Así pasou unha semana. Por volta das tres horas dunha tarde fría e neboenta, un mendigo, cego, curvado pelos anos e cuberto por un enorme capote, parou diante do cartel da hospedaría. Pediu en voz alta que lle servisen de guía. Ofrecinlle a man: o misterioso vello apertou-a con forza e, en voz terríbel, ordenou-me que o levase inmediatamente á presenza do Capitán. Acompañei-no. Vendo o cego, o Capitán quedou asombrado e procurou fuxir; mais o mendigo ordenoulle que quedase quieto; púxolle entón na palma do man algo que non conseguín ver o que era e saíu da sala con incríbel axilidade.

Refeito da sorpresa, o Capitán díxome que aínda lle restaban seis horas e media para conseguir o que quería e encamiñouse para a porta. Non chegou a alcanzala. Levando unha das mans á garganta, cambaleou e, cun estertor abafado, caeu ao chan.

O Capitán morrera dun derrame cerebral. Logo após a súa morte, contei a miña mai todo canto sabía. Resolvemos entón, de común acordo, apañar o célebre baúl e levalo sen demora à casa do Dr. Livesey. Mais, antes diso, pasamos pola casa duns amigos nosos e fíxenme cunha pistola. Voltamos ao noso establecemento, onde encontramos o cadáver do pobre Capitán tal como o deixáramos. Axeonlleime xunto do morto e, vencendo a miña repugnancia, tireille do pescozo unha pequena e fina chave. Saímos do cuarto e miña mai puido facilmente abrir o baúl.

Levantada a tampa, vimos dúas bonitas pistolas, tabaco, algo de prata, diversos obxectos e, nun envoltorio, embranquecido pola auga do mar, un envurullo enrolado en tecido impermeábel, que contiña documentos, e un saquiño cheo de moedas.

Abrimos o paquete e puxémonos a contar o diñeiro.

Mais de aí a pouco tivemos de fuxir a toda presa, porque ouvimos unha batida no porto e despois un asubío; iso nos fixo comprender que os inimigos do pobre Capitán estaban por alí.

